

Újjászületés

Azt énekeltek: Olyan legyenek, mint Jézus, alázatos és jó. Gondolom, hogy ez mindnyájunknak leghőbb vágya. Az után sóvárgunk, hogy egy nap olyanok legyünk, mint Jézus.

Amikor Jézus itt élt a földön, egy éjszaka hozzá jött egy ember, aki szívesen lett volna olyan, mint Jézus.

Jn 3,1-2 *„Volt a farizeusok között egy Nikodémus nevű ember, egy zsidó tanácsos. Ez éjnek idején fölkereste Jézust, s így szólott hozzá: „Rabbi, tudjuk, hogy Istentől jött tanító vagy, hisz senki sem vihet végbe olyan jeleket, amilyeneket te végbeviszel, ha nincs vele az Isten.”*

Az Úr Jézus már távolról látta, hogy mi van a szívében és milyen kérdéseket fog feltenni. Ahogy kimondta az első mondatot, az Úr Jézus rögtön válaszolt.

Jn 3,5 *„Erre Jézus azt mondta: „Bizony, bizony, mondom neked: Aki nem vízből és Szent Szellemből születik, az nem megy be az Isten országába.”*

Nikodémus emberi értelemmel fogta fel a hallottakat, nem tudta szellemileg értelmezni. Olyan tanítást kapott most, ami sehol sem áll az Ószövetségben. Az Úr azonban még tovább megy, és folytatja:

Jn 3,6 *„Ami a testből születik, az test, ami a Szellemből születik, az szellem.”*

Amit mondott, ez minden farizeusra is vonatkozik. Itt Jézus arra gondolt, hogy minden írástudónak, és aki a népet tanítja, igen, nekik van szükségük arra, hogy újjászülessenek. Ez ideig, amikor ezt mondta Nikodémusnak, még egy ember sem született újjá. Annak ellenére, hogy még nem volt itt az idő, az Úr mégis elmagyarázta Nikodémusnak, hogy mi fog történni az evangéliumban. Nikodémusnak kijelenti az újjászületés titkát. Ezt azért tette az Úr, hogy mindenki csalódjon az emberi tanításokban. Az Úr mindazokat a tanításokat, amiket eddig Nikodémus megismert, egy csapásra megkérdőjelezi. Nikodémusnak az egész eddigi életét át kellett értékelnie. Még ma is így tesz az Úr. Mindenki, aki szívében elhatározza, hogy Jézust akarja követni, és valóban komolyan is gondolja, egy nap az életében arra a pontra jut, hogy én ezt a küszöböt nem tudom átlépni. Az én életemben is voltak ilyen időszakok, akkor az Úrhoz mentem és így beszéltem vele:

– Uram, miért nem jutok tovább a hitéletben? Hogyhogy nem kapom meg azt a tökéletes győzelmet, amit megígértél az Igében? Fáradoztam, kivallottam a bűneimet, mindent megtettem, amit tudtam. Ekkor már több éve ezen az úton jártam. Később megállapítottam, hogy megálltam egy küszöbnél és nem tudtam azon átlépni. Végül odáig jutottam, hogy összetörtem és elcsüggedtem, majd így szóltam:

– Úr Jézus most nem tudom, hogyan tovább, ha nem segítesz nekem, nem tudom, mit tegyek. Sírtam az Úr előtt, és mindent letettem, további fáradozásaimat feladtam. Felálltam az imából, s azonnal észrevettem, hogy valami történt a bensőmben. Más lettem, mint aki előtte voltam. Ráébredtem, hogy ezt a belső összetörést az Úr akarta, hogy belássam, csak rajta keresztül és általa tudom elnyerni a győzelmet. Úr Jézus, csak egyedül te tudod elvégezni ezt egy emberben. Nekünk nem kész tervvel kell hozzá menni, ne írjuk elő, hogy hogyan működjék az életünkben. Így az Úr egy mély művet cselekedett a lelkemen. Gondolom, az Úr ugyanezt a mély művet tette Nikodémus életében is. Ez a megváltási mű, mikor az Úr ezeket a szavakat Nikodémusnak mondta, még nem lépett életbe, csak később, miután kitöltetett a Szent Szellem.

Péter olyan nagy volt önmagában, fogadkozott: még a halálba is elmegyek érted, majd megtagadta, és így szólt: nem ismerem őt. Később elfutott az Úrtól. Majd a többi tanítvány is. Azonban amikor az Úr a Szent Szellemét kitöltötte rájuk, akkor mindnyájan hősökké váltak. Egy pillanat alatt a kereszt hősei lettek. Az Úr elvégezte a művét. Az Úr azt mondta Péternek: ha te egyszer megtérsz, erősítsd testvéreidet, pedig akkor már Péter évek óta követte az Urat. Hogy lehet ezt megérteni? Ehhez két Igét szeretnék hozzá fűzni az Ószövetségből.

1Kir 8,12 *„Akkor ezt mondta Salamon: Az Úr mondta, hogy homályban (sötétségben) kíván lakni.”*

2Krn 6,1 *„Ekkor Salamon így szólt: „Az Úr azt ígérte, hogy felhőben fog lakni.”*

Ezek a helyeken egészen érthetően áll, hogy az Úr a sötétségben lakozik (a magyar fordítások homálynak vagy ködnek írják), ezzel a Mózesi sátorra utal. Az első sátor, amelyet az Úr parancsára felépítettek, az összejövétel helye lett, ahol Mózesnek megjelent az Isten. Ez a sátor szövetekből készült, egészen finom anyagokból, az egyik rétege kecskeszörből volt, majd erre tettek még egy anyagborítást, amely pirosra festett másfajta szörből készült. Ennek a tetejét fókabőrrel készült lepellet terítették le. Így a szentélyben teljes sötétség volt. Ezért kellett a szentély előtt egy égő arany gyertyatartónak lennie. Hátról volt a szentek szentje, ott nem volt semmi világítás, ott teljes sötétség uralkodott. Ebben a helyiségben volt az Úr, ő lakott benne és a szentsége sugározta be ezt a helyet. Itt, a sötétségben lakott az Úr.

Azt mondja az Úr az Ezékiel könyvében, hogy meg akarlak szabadítani titeket minden folttól, szennytól, én akarok nektek új lelket és új szellemet adni. Majd folytatja: én akarom a Szellememet rátok kiönteni. Ez az első, amit az Úr elvégez egy ember életében: megtisztít, hogy az emberi szellemünket megpuhíthassa. Ez után az Úr a Szent Szellemét adja a legbenső lényünkbe. Ugyanúgy, amint ebben a sátorban sötét volt, ugyanígy a mi legbenső szellemünkben is sötétség van, amelybe be akar vonulni az Úr. Az összejövetelel sátor három része összehasonlítható az ember felépítésével. A sátor három része: az előudvar, a szentély és a szentek szentje. Ugyanígy a mi emberi lényünk is három részre tagolható. A legbensőnk a szellemünk. Ezt tölti be az Úr a Szent Szelleme által, ez az, amit az Újszövetségben nyertünk el. Az Ószövetségben az emberek csak az első szentélyig jöhettek. A szentek szentjébe nem léphetett be senki. Oda csak a főpap mehetett be egy évben egyszer, az engesztelés napján. Ez az évente egyszeri bemenetel már arra utal, amit az Úr a kereszten elvégzett értünk. Amikor az Úr azt kiáltotta a kereszten, hogy “elvégeztetett” akkor a templom kárpítja a fölétől az aljáig egészen kettéhasadt. Ez azt jelentette, hogy attól a pillanattól kezdve minden ember számára teljesen szabad a szentek szentjébe a bemenetel. Ettől a pillanattól kezdve, aki a bűnét bevallotta egy tanú előtt, az Úr számára lehetővé tette a bemenetelt a szentek szentjébe. Azért szólt így az Úr:

– „A ki én bennem marad...” – aki bemegy a szentek szentjébe és ott marad - „az terem sok gyümölcsöt.” Ez csodálatos, hogy ilyen hatalmas lehetőség áll előttünk. Az Úr lakóhelye olyan mélyen a bensőnkben van, hogy a hús-test emberünk nem is tudja felfogni. Ezt csak hitben tudjuk megérteni. Hit által van bemenetelünk hozzá. Ezért mondja az Ige, hit

nélkül lehetetlen Istennek tetszeni. Ha a bűneinket bevallottuk, akkor az Úr bejut ebbe a belső helyiségbe, hogy ott lakozzon, és így már az Úr a szívünkben lakozik, ezt a helyiséget, amely azelőtt sötét volt, az Úr megvilágosította. Ezért látszik az emberen, ha megtért, mert külsőleg is világít. Az Úr ereje kisugárzik belőle, látszik benne az Úr. Amikor az ember megtér, és az Úrhoz jön, akkor szeretne az Úrnak tetsző életet élni, és sok kegyes dolgot tenni. A hústest ember még a saját gondolatait helyezi előtérbe, és nem fogja fel, hogy az Úr a belsejében lakozik. Ő személyesen akar ellenállni a gonosznak, sőt azt gondolja, hogy ennek sikerülnie kell. De ez a szegény ember még nem látja a bensejében az Urat, nem ismeri el, hogy az Úr lett az élete, hogy saját jócselekedeteit és saját jó akaratát el kell veszíteni, hogy az isteni élet hit és bizalom által átfolyjék az életébe. Ez az isteni élet adja nekünk a győzelmet. Ezért tartunk ki az Úrnál.

Szeretném azt mondani, Uram fogd a kezem, vezess, irányíts engem. Ha hűek vagyunk, akkor az Úr eléri a művét az életünkben, melyet magunk nem tudunk elvégezni. Nagyon fontos, hogy a lélek eljusson arra a pontra, hogy belássa: erre nem vagyok képes. Ez az a pont, ahol minden egyes hívőnek készségesnek kell lennie, hogy az Úr vegye át életünk irányítását.